

Sygn. akt II CSK 252/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa G. S.

przeciwko G. K.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności ,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 grudnia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 października 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarżący motywował wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jej oczywistą zasadnością oraz potrzebą dokonania wykładni art. 627 i 647 k.c., w celu określenia różnic pomiędzy umową o dzieło a umową o roboty budowlane.

Oczywista zasadność skargi ma polegać na tym, że wykonywane przez pozwanego prace były w rzeczywistości robotami budowlanymi, a nie umową o dzieło. W związku z tym, zdaniem powoda, pozwany miał obowiązek m. in. przygotować dokumentację powykonawczą wykonywanego obiektu budowlanego. Zgodnie zaś z art. 3 pkt 14 prawa budowlanego (t. jedn. Dz. U. 2010 r., Nr 243, poz. 1623, ze zm.) dokumentacja ta powinna obejmować geodezyjne pomiary powykonawcze, czego pozwany nie wykonał. Potwierdzeniem tego jest ustalenie z treści protokołu odbioru technicznego prac z dnia 30 grudnia 2002 r., w którym strony ustaliły, że wykonanie dokumentacji techniczno - geodezyjnej przejmie inna firma. W związku z tym, zdaniem skarżącego, oczywiście błędne jest ustalenie Sądu, że pozwany dotrzymał terminu umownego zakończenia prac, ustalonego na 15 listopada 2000 r., a tym samym bezzasadne jest uznanie przez Sąd, że powodowi nie przysługuje wierzytelność z tytułu kar za zwłokę, która była podstawą zgłoszenia zarzutu potrącenia, a następnie wniesionego powództwa przeciwegzekucyjnego.

Odnosząc się do tego stanowiska skarżącego należy wskazać, że w istocie kwestionuje on ustalenie Sądu, który uznał, że zakończenie prac nastąpiło w dniu 15 listopada 2010 r., co zostało potwierdzone protokolarnie, a w dniu 30 grudnia 2002 r. dokonano protokolarnego odbioru końcowego, przy czym przyczyna tak długiego przesunięcia w czasie leżała po stronie powoda, który nie miał środków finansowych na zapłatę należnego pozwanemu wynagrodzenia. Kwestionowanie w skardze kasacyjnej ustaleń faktycznych jest niedopuszczalne (art. 398/3 § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹³ § 2 k.p.c.), co oznacza, że brak jest wskazanych przez powoda przyczyn do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż w takim stanie rzeczy nie ma potrzeby dokonywania przez Sąd Najwyższy wykładni art. 627 i 647 k.c. Warto też dodać, że część zarzutów dotyczących daty zakończenia

prac pojawiła się dopiero w postępowaniu kasacyjnym i tylko z tej przyczyny są one bezskuteczne.

Dlatego odmówiono przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 398 § 2 k.p.c.).

aw
es